

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubora Šeba a členov senátu JUDr. Evy Sákalovej a JUDr. Edity Bakošovej, v právnej veci žalobcu: **I. K.**, bytom X., zastúpeného JUDr. Jánom Derevjanikom, advokátom so sídlom Štefánikova 76, 071 01 Michalovce, proti žalovanému: **Chemko, a.s. Strážske v likvidácii**, so sídlom Moskovská 13, 811 08 Bratislava, IČO: 31 724 582, zastúpeného obchodnou spoločnosťou Advokát Pirč, s.r.o., so sídlom kpt. Nálepku 17, 040 01 Košice, IČO: 36 855 910, v mene ktorej koná JUDr. Ján Pirč, konateľ a advokát, o **1 591,71 € s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 16 C 9/2006, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 10. apríla 2013 sp. zn. 1 Co 55/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v sume 95,01 € na účet jeho právneho zástupcu, obchodnej spoločnosti Advokát Pirč, s.r.o., číslo účtu X., vedený v X., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Michalovce (ďalej aj „súd prvého stupňa“) rozsudkom zo 17. októbra 2007 č. k. 16 C 9/2006-128 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 47 952 Sk (1 591,71 €) spolu s 12 % ročným úrokom z omeškania od 1. apríla 2004 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok 2 395 Sk (79,50 €) a náhradu trov

právneho zastúpenia 19 130,50 Sk (635,02 €) na účet právneho zástupcu žalobcu, taktiež do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobca sa žalobou domáhal doplatenia mzdy titulom hmotnej zainteresovanosti za rok 2003, keď vychádzal z toho, že táto mu v roku 2003 mala byť vyplatená podľa dohody o mzdových podmienkach uzavretej s pôvodným zamestnávateľom 28. apríla 2003. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že pri prechode práv a povinností z pracovnoprávneho vzťahu v zmysle § 28 ods. 1 Zákonníka práce zostali žalobcovi aj vo vzťahu k žalovanému všetky práva dohodnuté s pôvodným zamestnávateľom Chemza, a.s. Strážske v dohode o mzdových podmienkach zo dňa 28. apríla 2003, t. j. popri práve na základnú mzdu 19 500 Sk (647,28 €) mesačne aj právo na zaplatenie hmotnej zainteresovanosti vo výške 40 % zo sumy skutočne vyplatených základných miezd bez náhrady mzdy a nemocenského zabezpečenia za dobu jedného roka, resp. dobu výkonu funkcie. Mal za preukázané, že v roku 2003 bolo žalobcovi skutočne vyplatených na základnej mzde (bez náhrady mzdy, nemocenského a sociálneho zabezpečenia) 187 992 Sk (6 240,19 €), z čoho 40 % predstavuje sumu 75 197 Sk (2 496,08 €) a v konaní bolo nesporné, že mu z tohto titulu bola ešte pôvodným zamestnávateľom i žalovaným vyplatená hmotná zainteresovanosť v celkovej výške 27 245 Sk (904,37 €). Súd prvého stupňa mal za to, že tie zásady hmotnej zainteresovanosti na rok 2003, na ktoré poukazoval žalovaný a v ktorých boli zahrnuté tri ukazovatele – splnenie plánovaného hospodárskeho výsledku spoločnosti za sledované obdobie a dva individuálne ukazovatele – sa nevzťahovali na žalobu, pretože dohoda o mzdových podmienkach žalobcu jednoznačne odkazovala na zásady pre priznanie hmotnej zainteresovanosti na rok 2003 schválených predstavenstvom, ktoré sa však nevzťahovali na zaradenia špecialistu (funkcia, v ktorej pracoval žalobca). Súd prvého stupňa tak mal za to, že žalobcovi za rok 2003 patrila hmotná zainteresovanosť v plnej dohodnutej výške, t. j. 40 % z celkovo vyplatených miezd za rok 2003, bez krátenia za nesplnenie hospodárskeho výsledku spoločnosti a táto bola splatná vo výplatnom termíne v januári 2004. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 10. apríla 2013 sp. zn. 1 Co 55/2012 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu zamietol a účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal. Odvolací súd v predmetnej veci rozhodoval opätovne po tom, čo na odvolanie žalovaného najskôr rozsudkom z 24. septembra 2009 sp. zn. 1 Co 66/2008 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 94,06 € s 12 % ročným úrokom z omeškania od 1. apríla 2004 až do zaplatenia a v prevyšujúcej časti návrh zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal

náhradu trov konania a Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) uznesením z 25. januára 2012 sp. zn. 4 Cdo 49/2010 zrušil tento rozsudok odvolacieho súdu vo výroku o zamietnutí návrhu v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania z dôvodu nepreskúmateľnosti. Dovolací súd v odôvodnení zrušujúceho uznesenia uviedol, že z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku je zrejmé, že odvolací súd sa stotožnil so závermi prvostupňového súdu len potiaľ, že po prechode práv a povinností z pracovnoprávneho vzťahu v zmysle § 28 ods. 1 Zákonníka práce zostali žalobcovi aj vo vzťahu k žalovanému všetky práva dohodnuté s pôvodným zamestnávateľom Chemza, a.s. Strážske v dohode o mzdových podmienkach zo dňa 28. apríla 2003, teda, že aj žalovaný bol povinný odmeňovať žalobcu podľa dohody o mzdových podmienkach zo dňa 28. apríla 2003. Ďalej sa však už z dôvodov rozhodnutia odvolacieho súdu nedá zistiť, prečo, aj pri akceptovaní predmetnej dohody o mzdových podmienkach (v kontexte so Zásadami hmotnej zainteresovanosti schválenými predstavenstvom Chemka, a.s. Strážske pre celú skupinu Chemka, a.s. na rok 2003), pri nespornosti základu pre výpočet hmotnej zainteresovanosti žalobcu za rok 2003 v sume 187 992 Sk (skutočne vyplatené základné mesačné mzdy žalobcovi za hodnotené obdobie rok, resp. za dobu výkonu funkcie), vypočítal sumu hmotnej zainteresovanosti vo výške 40 % zo sumy 75 197 Sk, ktorá sama osebe predstavovala plnú sumu hmotnej zainteresovanosti pre žalobcu (t. j. 40 % z vyššie uvedeného základu). Tiež nie je zrejmé, ako sa odvolací súd vysporiadal s doplatkom hmotnej zainteresovanosti pre žalobcu za obdobie prvého štvrťroka a prvých dvoch mesiacov druhého štvrťroka 2003, t. j. za obdobie, počas ktorého bol žalobca zamestnancom Chemzy, a.s., keď z obsahu spisu vyplýva, že za uvedené obdobie, resp. konkrétne za prvý štvrťrok 2003 bola žalobcovi vyplatená iba polovica sumy hmotnej zainteresovanosti, na ktorú mu podľa hodnotiacich kritérií vznikol nárok.

Odvolací súd v rozsudku z 10. apríla 2013 sp. zn. 1 Co 55/2012 uviedol, že po vrátení spisu dovolacím súdom na ďalšie konanie, preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a na nariadenom odvolacom pojednávaní zopakoval dôkazy vykonané súdom prvého stupňa listinnými dôkazmi, ktoré opätovne vyhodnotil vo vzájomných súvislostiach a na základe toho dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je dôvodný. Podľa odvolacieho súdu žalobca nepreukázal splnenie ukazovateľa pre priznanie jeho hmotnej zainteresovanosti za obdobie od 1. januára 2003 do 30. novembra 2003, a preto mu táto pohyblivá zložka nevznikla, pričom na takomto závere nič nemení skutočnosť, že žalobcovi bol za uvedené obdobie tento nárok čiastočne uhradený. V odôvodnení uviedol, že

pôvodný zamestnávateľ žalobcu Chemza a.s. Strážske sa so žalobcom dohodol v Dohode o mzdových podmienkach žalobcu zo dňa 28. apríla 2003 (č. l. 6) na mzdových podmienkach, v ktorých si upravili výšku základnej mesačnej mzdy a taktiež sa dohodli na pohyblivých zložkách tejto mzdy, ktorú môžu predstavovať jednak mimoriadne a ostatné odmeny za dohodnutých podmienok a taktiež na tzv. hmotnej zainteresovanosti. Podľa obsahu tejto časti dohody ide o pohyblivú zložku, ktorá je zamestnancovi vyplácaná v závislosti od dosiahnutia určitých výsledkov spoločnosti. Dospel k záveru, že počas I. kvartálu bol vyhodnocovaný iba jediný ukazovateľ, a to hospodárske výsledky spoločnosti, z čoho vyvodil záver, že Chemza a.s. nevydala osobitné podmienky na udelenie hmotnej zainteresovanosti a riadila sa pri jej vyplácaní iba hospodárskymi výsledkami spoločnosti. Týmto postupom sa v zmysle ustanovenia § 28 Zákonníka práce musel riadiť aj preberajúci zamestnávateľ Chemko a.s. Ďalej konštatoval, že II., III. a IV. kvartál nenaplnil predpoklady na vyplatenie hmotnej zainteresovanosti, nakoľko nebol splnený hospodársky výsledok spoločnosti. Z dohody o hmotných podmienkach žalobcu vyplýva, že účtovné obdobie, za ktoré sa hmotná zainteresovanosť priznáva, je kalendárny rok 2003, resp. obdobie, v ktorom je žalobca zamestnancom. Nakoľko hospodársky rast bol dosiahnutý len v I. kvartáli roku 2003 (kedy mu aj bola vyplatená hmotná zainteresovanosť a v ďalších kvartáloch nenaplnili podmienku na priznanie hmotnej zainteresovanosti, odvolací súd dospel k záveru, že nebol splnený ukazovateľ hospodárskeho rastu (používaný aj pôvodným zamestnávateľom), a teda za celé zúčtovacie obdobie 11 mesiacov nebol vytvorený predpoklad k vyplateniu tejto pohyblivej časti mzdy.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie z dôvodu, že sa mu postupom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo odvolací súd nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, nezdôvodnil zmenu rozsudku, z ktorých hospodárskych výsledkov vychádzal, lebo o. i. je min. I. štvrtrok 2003 závažným a hrubým pochybením odvolacieho súdu a z dôvodu, že odvolací súd neakceptoval názor dovolacieho súdu ako má postupovať v ďalšom konaní. Žalobca v dovolaní namieta, že odvolací súd sa nepochopiteľne odvoláva na neplnenie hospodárskych výsledkov bez preskúmania a vyhodnotenia dôkazov, ktoré boli predmetom dokazovania na súde prvého stupňa, ako svedecká výpoveď svedka I. a vyjadrenie žalobcu, ktoré bolo doručené súdu prvého stupňa dňa 23. augusta 2007, kde žalovaný výsledky nenamietal, lebo tieto údaje boli získané z listinného dôkazu žalovaného. Žiadal zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vrátiť mu ho na ďalšie konanie alebo alternatívne zmeniť tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi

istinu 1 497,65 € spolu s 12 % ročným úrokom z omeškania od 1. apríla 2004 do troch dní od právoplatnosti rozsudku, zaplatiť žalobcovi náhradu trov pôvodného konania ako aj trovy odvolacieho a dovolacieho konania.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že považuje záver odvolacieho súdu o tom, že Dohoda o mzdových podmienkach z 28. apríla 2003 sa vzťahuje na žalobcu, za správny a žiadal dovolanie zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Keďže v prejednávanej veci smeruje dovolanie proti zmeňujúcemu rozsudku, je dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa procesne prípustné (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

Dovolací súd sa obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. (a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát). Rovnako je dovolací súd povinný zaoberať sa tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to aj v prípade, že neboli účastníkom výslovne namietané, pokiaľ je dovolanie procesne prípustné.

Žalobca existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo.

Žalobca namietal, že postupom odvolacieho súdu sa mu odňala možnosť konať pred súdom, nakoľko odvolací súd nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, nezdôvodnil zmenu rozsudku, z ktorých hospodárskych výsledkov vychádzal.

Vzhľadom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdu (ne)bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

Dovolací súd považuje žalobcovu námietku o nezdôvodnení zmeny rozsudku za nedôvodnú, nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu je jasné a zrozumiteľné a odôvodnenie spĺňa požiadavky kladené na riadne odôvodnenie rozsudku v citovanom ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď

na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) – porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., tak z formálneho, ako aj z obsahového hľadiska, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľné). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, jednotlivé časti odôvodnenia a ich obsahová (materiálna) náplň zakladá v súhrne jeho zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť.

Právomoc (súdu) konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Procesné dokazovanie je objektívnym právom upravený postup občianskoprávneho súdu, ktorého cieľom je získanie skutkových a právnych poznatkov významných pre rozhodnutie vo veci samej. Procesné dokazovanie je výhradne zákonom upravený postup súdu. Na procesné dokazovanie je jediným oprávneným subjektom súd. Len súd je v rámci jeho právomoci oprávnený a povinný vykonávať procesné dokazovanie. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (porovnaj § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, nezakladá to vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom (R 125/1999, R 6/2000).

V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – vid' § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.). Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení, nie však procesnú vadu podľa § 237 O.s.p. K rovnakým záverom dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutiach R 37/1995, R 125/1999 (ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy na zistenie skutočného stavu, nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.). Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázkami, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (porovnaj I. ÚS 52/03).

Dovolací súd považuje žalobcovu námietku, že sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí oprel o nesplnenie hospodárskych výsledkov bez preskúmania a vyhodnotenia dôkazov, ktoré boli predmetom dokazovania na súde prvého stupňa (žalobca poukazuje na svedeckú výpoveď svedka I.), za nedôvodnú, nakoľko odvolací súd vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu. Žalobca výsluch I. nenavrhol, navyše výsluch by bol nad rámec dokazovania, nakoľko tvrdenia I. (z prvého výsluchu) počas konania prezentoval aj žalovaný, a tak má dovolací súd za to, že sa odvolací súd s týmito dôkazmi dostatočne zaoberal. Žalobca neuviedol, v čom vidí nesprávne vyhodnotenie dôkazov odvolacím súdom, túto skutočnosť len konštatuje.

Vzhľadom na to, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí vychádzal zo skutočností, ku ktorým mal žalobca možnosť vyjadriť sa na pojednávaní konanom na odvolacom súde dňa 20. marca 2013 a mal dostatočnú možnosť počas celého konania navrhnúť vykonanie nových dôkazov, neodňal tak svojím postupom žalobcovi možnosť konať pred súdom. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia určil, ktoré dôkazy považoval v konaní za potrebné zopakovať a zároveň ich sám zopakoval a tieto následne aj vyhodnotil.

Dovolací súd poznamenáva, že odvolací súd preskúmal sporné otázky, ktoré mu vytkol dovolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení, a to otázku hmotnej zainteresovanosti v I. kvartáli, čím sa odvolací súd vysporiadal s nepreskúmateľnosťou svojho skoršieho rozhodnutia. Uviedol, že spoločnosť Chemko a.s. postupovala v zmysle zásad spoločnosti Chemza a.s. a odstránil chýbajúce odôvodnenie svojho predošlého rozhodnutia, spôsobujúce jeho nepreskúmateľnosť a neodchýlil sa od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v uznesení sp. zn. 4 Cdo 49/2010, kde sa dovolací súd vecnou stránkou rozhodnutia nezaoberal, a teda právny názor na vec ani nevyslovil.

Nakoľko odvolací súd v odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku uviedol, že v konaní bolo sporným, či na pohyblivú zložku mzdy žalobcu mali byť aplikované Zásady hmotnej zainteresovanosti, ktoré vydala spoločnosť Chemko, a.s. (č. 1. 48), a to pre konkrétne vymedzené kategórie zamestnancov celej skupiny Chemko a.s., ktorej členom bola aj Chemza a.s., dovolací súd tak skúmal, aké zásady hmotnej zainteresovanosti sa vzťahujú na pohyblivú zložku mzdy žalobcu. Zásady hmotnej zainteresovanosti zamestnancov skupiny Chemko, a.s. Strážske na rok 2003 zo 17. februára 2003 sa na žalobcu nevzťahujú z dôvodu, že žalobca je v zmysle Dohody o mzdových podmienkach z 28. apríla 2003 a rovnako Dohody o zmene pracovných podmienok z 30. mája 2003 špecialistom a nie špecialistom senior. Zásady hmotnej zainteresovanosti zamestnancov skupiny Chemko, a.s. Strážske na rok 2003 zo 17. februára sa vzťahujú na zamestnancov zaradených do funkcií: generálny riaditeľ, riaditeľ spoločnosti, odborný riaditeľ, vedúci odboru a špecialista senior. Nový zamestnávateľ Chemko, a.s. sa na základe Zmluvy o prevode práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov uzatvorenej podľa § 28 Zákonníka práce 30. mája 2003 zaviazal prevziať v súlade s ustanovením § 28 Zákonníka práce aj časť činností spoločnosti Chemza a.s. Strážske, došlo tak aj k prechodu práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov. Z čl. 3 bod 2 tejto zmluvy vyplýva, že preberajúci zamestnávateľ zabezpečí podpísanie dodatku k pracovnej zmluve u prevádzaných zamestnancov, kde sa bude konštatovať, že došlo k prechodu práv a povinností z pracovno-právnych vzťahov a že sa zmenil ich zamestnávateľ. Ostatné náležitosti pracovnej zmluvy sa nemenia. Nový zamestnávateľ tak bol viazaný postupom predchodcu pri posudzovaní kritérií hmotnej zainteresovanosti vo vzťahu k zamestnancom.

Samotný žalobca sa na odvolacom pojednávaní konanom dňa 20. marca 2013 vyjadril, že pokiaľ odvolací súd v predchádzajúcom rozhodnutí vychádzal z toho, že jeho dohoda o mzdových podmienkach za rok 2003 odkazovala na Zásady pre priznanie hmotnej

zainteresovanosti, ktoré vydal Chemko, a.s., takýto záver nepovažuje za správny, vzhľadom k tomu, že tieto zásady sa týkali iba konkrétneho okruhu zamestnancov, medzi ktorých on ako špecialista nepatrí. Podľa názoru žalobcu, aj keď táto pohyblivá zložka bola vyplácaná za obdobie I. kalendárneho roka, pokiaľ boli podmienky pre vyplatenie splnené aj za konkrétny štvrťrok príslušného roka, patrila mu za toto obdobie plná výška, teda v danom prípade 40 %. Aj žalobca tak potvrdil použitie dohody o hmotnej zainteresovanosti v zmysle Dohody o mzdových podmienkach z 28. apríla 2003.

Podľa obsahu Dohody o mzdových podmienkach žalobcu z 28. apríla 2003 účtovné obdobie, za ktoré sa hmotná zainteresovanosť priznávala, bol kalendárny rok, resp. doba výkonu funkcie v príslušnom roku, tak ako tomu bolo v prípade žalobcu. Žalobca tak nepreukázal splnenie ukazovateľa pre priznanie jeho hmotnej zainteresovanosti, ktorým bol hospodársky výsledok spoločnosti za obdobie od 1. januára 2003 do 31. novembra 2003. Pre stanovenie hmotnej zainteresovanosti sú východiskové celkové hospodárske výsledky spoločnosti a nie jednotlivé čiastkové položky (zisk, mzdy alebo odpisy žalovaného). Nemožno teda pri určení nároku žalobcu účelovo vychádzať len z čiastkových ekonomických výsledkov žalovaného za rok 2003. Žalobca nemal ako kritérium, ktoré by malo vplyv na jeho odmeňovanie podľa Dohody o mzdových podmienkach dohodnutý zisk, mzdy alebo odpisy žalovaného, ale len všetky jednotlivé ekonomické výsledky žalovaného spolu za dané obdobia určujú celkové hospodárske výsledky žalovaného, ktoré sú jediným kritériom vzťahujúcim sa na stanovenie hmotnej zainteresovanosti žalobcu. Za mesiac december 2003 žalobca už nebol v pracovnom pomere. Vychádzajúc z vyhodnotenia uvedeného ukazovateľa za obdobie II., III., IV. kvartálu roku 2003, počas ktorých nebol uvedený ukazovateľ splnený, možno vyvodit' dôvodný záver, že tento nebol splnený ani za celé posudzované obdobie od 1. januára 2003 do 30. novembra 2003.

Na základe uvedeného možno uviesť, že sa žalobcovi nepodarilo spochybnit' správnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom a že žalobca neopodstatnene napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nespočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Keďže nebolo zistené, že by konanie odvolacieho súdu bolo postihnuté vadou uvedenou v ustanovení § 237 O.s.p. alebo inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, dovolací súd dovolanie žalobcu proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalovanému trovy dovolacieho konania v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej aj „vyhláška“) za jeden úkon právnej služby, a to vyjadrenie k dovolaniu žalobcu v sume 95,01 € [tarifná odmena za jeden úkon v sume 71,37 € + 20 % DPH v sume 14,27 € + režijný paušál v sume 9,37 € (7,81 € + 20 % DPH v sume 1,56 €) = 95,01 € s DPH]. Za druhý úkon právnej služby – prevzatie zastúpenia v dovolacom konaní náhradu trov nepriznal, z dôvodu, že nejde o účelne vynaložené trovy konania, nakoľko v zmysle § 13a ods. 1 písm. a/ vyhlášky odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za prevzatie a prípravu zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, avšak splnomocnený zástupca žalovaného zastupoval žalovaného už v odvolacom konaní.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. februára 2016

JUDr. Ľubor Šebo, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová